

Kultur & Nöje

Charmig betraktelse över livets gång

KULTUR & NÖJE Igår 12.05, uppdaterad Igår 20.55

En gråhårig gammal tant balanserar med darrande ben på en lampskärm. En pojke förlorar fotfästet i ett hisnande universum.

TEXT **TINA JEPPSSON**

SCENKONST

Vilken ålder!

Scen: Capellagårdens ateljé

Av: Ölands Dramatiska Teater

Idé: Anna Thorén Mörnerud

Manus: Anna Thorén Mörnerud, Jenny Bjärkstедt

Regi/bearbetning: My Areskoug

På scenen: Anna Thorén Mörnerud, Jenny Bjärkstедt

Musik: Peder Nabo

Och två pappersservetter släpper loss i en överraskande servett-balet.

Det är allt lite cirkus över Ölands Dramatiska Teaters nya föreställning Vilken ålder! Samtidigt står den i allra högsta grad med fötterna på marken. Det är på lek. Och på allvar.

Temat är ålder och tidens gång. Om att vara människa vid olika skeden i livet, barn, medelålders, gammal. Kanske är skillnaden inte så stor, trots allt. Eller som den gamla tanten i småblommig klänning säger: Det är här och nu som gäller. Och man har alla åldrar inom sig på en gång.

Eller som skådespelarna förklarar: Livet är inte linjärt som en linjal. Det är mer som att man lägger årsringar till sitt liv, ju äldre man blir.

Och visst kan man väl känna den lilla flickan inom sig, även om man är över 70 år.

Föreställningen är en humoristisk och poetisk betraktelse över livet, dess kraft, skörhet och ändlighet. En lågmäld och delvis dramatisk symfoni av människors tankar, drömmar och minnen, allt synnerligen väl komponerat av regissören My Areskoug, med hjälp av Peder Nabos stämningsfulla musik, som pendlar mellan spröda klanger och svängiga dansrytmer.

Tillsammans med Jenny Bjärkstedt har Anna Thorén Mörnerud skrivit ett tankeväckande manus, som Ölands Dramatiska Teater har satt ihop till en annorlunda föreställning. Det är ett spännande collage av dokumentär, teater och dockteater. Inspelade intervjusnuttar med människor i olika åldrar varvas skickligt med dockspel och skådespeleri av de båda på scenen, Anna Thorén Mörnerud och Jenny Bjärkstedt.

Dockor har något mycket magiskt över sig. Jenny Bjärksteds fina dockor ger också en extra dimension till uppsättningen. Spelet med dockorna blir både gripande och roligt, som i mötet mellan en gammal man och en vilsen pojke, där pojken finner en slags trygghet hos gamlingen samtidigt som han blir uttråkad av att lyssna till den gamles tjat om det orättvisa pensionssystemet.

Eller när den gamla kvinnan på äldreboendet, en fantastisk docka i storformat, inte vill finna sig i att vara "snäll och tacksam" som det förväntas av gamla tanter utan visar huggtänderna som en uppretad schäfer i ilska över den dåliga maten, serverad i en hundskål!

En mer poetisk scen är den där ett förälskat par drömmer tillsammans på stranden.

Föreställningen lockar fram många igenkännande leenden och skratt. En av de inspelade rösterna klagar till exempel över glömskan som kommer med åren.

Vad var det nu jag skulle komma ihåg?

Men det finns också röster som vittnar om att man kan försonas med sin ålder och till och med känna en ny frihet på dess höst.